

TR, Pegasus
i Duble
Buble.

Vicent Partal

Podrà passar que algun dia, quan calga fer marxa enrere, la història es comence a contar des d'un dia 10 de setembre del 1986, des d'un escenari de la plaça dels Països Catalans, des d'un concert que portava per nom «EL TEMPS del roc». No és autopropaganda fàcil, sinó una simple i pura constatació: busquem un requadre amb noms que hi ha per aquestes pàgines plenes de fotografies. Número amunt número avall, hi ha una cinquantena de senyores i senyors que s'ajunten a les nits a tocar instruments (guitarres, sintetitzadors, bateries, baixos, saxofons...) i a cantar com si estiguessen a Hamburg, Brussel·les, Milà, Birmingham, La Corunya o Cincinatti. Una única diferència: s'ho fan en català.

No són reivindicadors impenitents,

ni falta que els fa. Però reivindiquen. No són pallisses en les seues lletres, ni els cal. Però en fan de bones. No són —de vegades— subtils en les seues músiques, ni cal que ho siguen. Però sonen bé. Només pretenen contar la gran putada que representa perdre l'autobús de les vuit del matí quan la son encara se t'enganxa a les parpelles o les palpitations del cor davant les cuixes de la professora de matemàtiques que explica no sé quina història.

Contar a la gent jove allò que, cada dia, la gent jove de València, Barcelona, Gandia, Mataró, Eivissa, Lleida, Arenys, Elx, Perpinyà, Vilafranca del Maestrat o del Conflent, Palma o Vic, fan: alçar-se, rentar-se la cara, agafar els llibres o la granota de treball, muntar en la moto, beure's un gintònic, enamorar-se, besar-se, discutir, veure la televisió o somiar amb les Bahames. Contar allò que tot jove

fa i contar-ho en la seua llengua, la normal.

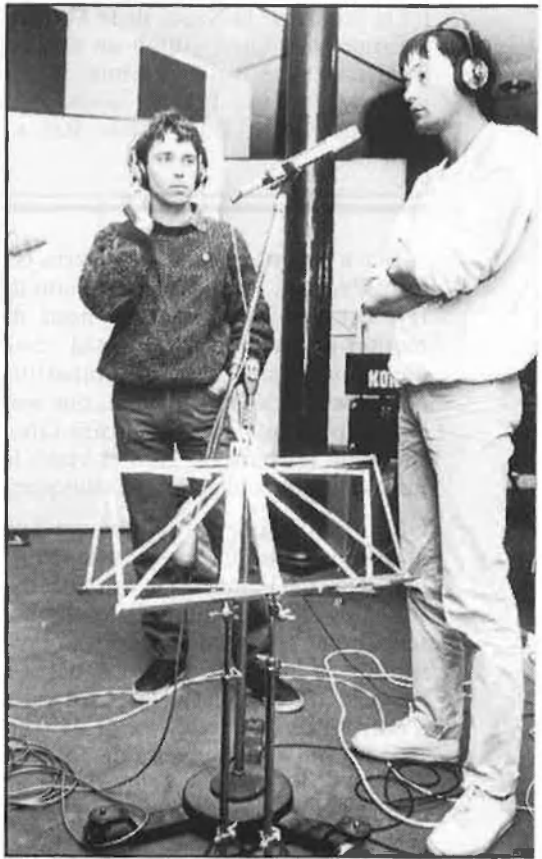
Declaració de principis feta, ja sabem què és el que volen els jovencells. Només un afegit: els agrada fer música, gaudeixen fent música i saltant, suant, batent palmes o contorsionant-se. Cal no espantar-se. Tot això és normal en qualsevol racó de l'occident cristià. Ja passa.

I ara les preguntes: ¿com és que més d'una cinquantena de grups sonen tan poc comparativament amb el que sonen els seus germans anglesos, usaricans, italians o —¡ai!— espanyols? L'única resposta possible és perquè falla la infraestructura. Normalment ve a ser així: Fase primera, algú s'inventa una cançó. Fase segona, l'arregla per tocar-la i la posa en circulació. Fase tercera, la grava en un disc. Fase quarta, la casa de discos edita dossiers, promou actuacions, penja cartells, envia gravacions a totes les ràdios i radietes. Fase cinquena, el disc sona, la gent l'escolta per la ràdio o la televisió i, si els cau simpàtic, el compren. Fase sisena, quan el

sempre, dues eixides: o plorem tots o les coses comencen a arreglar-se. Tenim creadors suficients, públic suficient, música suficient i suficient desig. Per tant, *voilà!*, i només a efectes d'anar obrint boca, dimecres 10 de setembre (vespra de la diada nacional) a Barcelona, davant de l'estació de Sants, **Pegasus, Pantaix, Doble Bubble, Ample Temple i TR.** EL TEMPS del roc.

Serà la primera gran actuació de la nova onada de música moderna en català. La primera ocasió en què alguns dels grups que més s'han destacat s'ajunten per oferir un concert comú durant més de cinc hores i l'ocasió de demostrar a milers de persones que es treballa bé i que, si la cosa no funciona, no és per culpa dels músics. Padrins d'excepció, els senyors **Pegasus,**

una de les formacions clàssiques de la música catalana amb noms tan rellevants com **Santi Arisa, Max Sunyer, Rafa Escuté i Kitflus Mas.**

Coneguts i reeixits a La Haia o Montreux, a Nova York o Rio, amb discos funcionant per Alemanya, Holanda, o els Estats Units. Amb un equip tècnic entre els primers d'Europa, els Pegasus acabaran el recital, bona matinada de l'onze de setembre ja, i certificaran la qualitat de tots els qui els hagen precedits sobre l'escenari.

grup ve a la seua ciutat, el senyor que ja ha escoltat la peça convida la nòvia —o viceversa— a fer-se un tomb per la sala, passar una estona agradable i el que siga. Fase setena, torna a començar la pel·lícula.

Això és el que passa normalment. Al nostre país, en la nostra llengua, tot just si podem arribar a la fase quarta. Fer cançons, en fan, i bones. Tocar-les, les toquen, però en cercles reduïts. Gravar-les en disc, alguns ho aconsegueixen, però les cases són poques i menudes, i no poden fer prou producció. Més enllà d'això, ja, el somni.

Alguns dels grups podrien competir en igualtat de condicions amb qualsevol altre grup occidental. ¿Però sonen per la ràdio? ¿Se'ls veu per la televisió? ¿Actuen a més de cent quilòmetres del seu lloc d'origen? Normalment, no. I el resultat d'això no és un altre que una gran quantitat de creativitat desada al calaix.

Temps del roc

I, davant aquesta situació, com

Dalt, Pantaix; a la dreta, Ample Temple.

Primera matèria

Feta ací i de marca

No en són un o dos, sinó molts. Dispersos, segurament poc coneguts fora de la rodalia, però, en general, amb un nivell més que acceptable. I moderns. Heus-ne ací una llista provisional.

Abissal és un grup *funky* del Maresme, comandat pel poeta Valerià Pujol i, per tant, especialment recomanable per les lletres. Més *funkies* són TR, Kiwi, Blau-mari —comandat pel teclista de Lluís Llach, Carles Casas—, Bocanegra, que està gravant un disc amb la casa Blau, i també d'alguna manera, si és que mai esbrinen què és el que són, Einstein, de València, ex-Xaka-Wo.

La majoria s'han dedicat a fer un pop-roc relativament suau, en el qual entren des dels Doble Buble fins a històrics com Pep Laguarda o Remigi Palmero i Bustamante. Pel mig, una llista inacabable: B-30, Trànsit, B/Vici —el nou muntatge del grup Pantaix— Sisi Bemol i la Banda de la Xapa, de la Marina, el Club de les Mares Esportives, Grec —amb un single en el mercat— Cotó-fluix, Freak&Do, de Premià, Alicia Química i Avycultores Modernos, B.D.O. —els antics Melodrama—, la illenca Marga Bufi, Càlid Rol o Dolors Diví i Elisa Bisbe..

Alguns d'ells s'han agrupat a recer de managers com Joan Ribó (Audiovisuals de Sarrià) o Albert Reguan. Amb aquest darrer, alguns dels més exòtics: Detectores, La Madam —amb un cert to *reggae*—, Buildings, N'gai N'gai, Desperdicis Clínic o els sinistres Via Quarta.

D'altres van per lliure i s'ho fan com poden: a Girona Miquel Sala, a Sabadell, el pop simfònic de Toni Ten, a Olot els passotes més passotes porten per nom Xucupá, a Mataró hi ha els Mungubus, a Barcelona han tornat la i Batiste, Maria Cinta grava música d'aire brasiler, Jaume Escala s'apunta al pop italià i els Pegasus, Pau Riba, Pi de la Serra, Toti Soler, Ramon Muntaner, Partaka, Enric Hernàez i *tutti quanti* mantenen el seu ritme habitual.

Cap al sud, el *heavy*: Pantaix, de la Ribera, i Sacres de Gandia, i al nord, la modernitat perpinyanenca d'Ample Temple i Chris Cairol, aquest darrer dedicat només als estudis de gravació i sense actuar en directe. I, per si faltava alguna cosa, música disco, i de la bona, que fa Marc Bolta i els cantautors, els jazzistes, la música mediterrània i tot el que vulgueu inventar. Música feta ací. De marca. □

Per a **Vicent Faenes**, el bateria del grup **Pantaix**, «el festival serà punt de referència i ja anava sent hora de muntar-ne alguna de grossa com aquesta». Una sensació compartida per **Quicu**, dels **Doble Buble**, que matissava, però que «potser encara faltaria algun grup més». Només veure la llista adjunta és clar que en manquen.

Quicu confia que hi acudirà un bon grapat de gent. És una confiança de tots. Des de València hi van autobusos. Des de Barcelona és molt més senzill: per cinquanta pessetes la línia verda o la blava del metro et deixa a l'estació de Sants. En la plaça dura d'enfront de l'estació —la de davant, segons com— llums, vats de so, focs artificials i música. A les dotze en punt de la nit el rector magnífic de la Universitat de Palma —Nadal Batle—, obrirà amb un parlament l'Onze de Setembre. És roc, però és alguna cosa més que roc. I el record de l'**Esteve Fortuny**, de la **Companyia Elèctrica Dharma**, ja ho deien la setmana passada els *heavys* de la Ribera des d'aquesta mateixa revista, sobre l'escenari.

Per a **Gerard Jacquet** serà la primera gran actuació del seu grup **Ample Temple**, al sud de la ratlla franco-espanyola. Passarà la duana, però no una frontera. L'entendrem, si vocalitza apropiadament. I, si no l'entendem,

La primera actuació del grup Ample Temple al sud de la ratlla.

no importa, tindrem prou amb la seua bona música. Gerard, que és molt educat, ens agràia per telèfon, dijous passat, haver organitzat aquest festival. No calia. Nosaltres hem entès que era un gran negoci aquest de la música moderna i llancem el senyal a l'aire. Per si hi ha caçadors espavilats que el posen en circulació. Els de Perpinyà tenen molt clar que «la infraestructura és per construir. I és una llàstima, perquè la música actual en cata-

là pot competir amb qui faci falta». Una queixa global de tots els cantants i músics. **Ton Rulló (TR)**, no el trobarem perquè ens comentés alguna cosa: estava assajant. Un bon símptoma, tot plegat. Dimecres, els veurem sobre l'escenari, a ell i els altres. Des de les nou de la nit. Per primera vegada amb una infraestructura de gran festival, amb tots els ets i tots els uts, i amb milers de persones per públic. Convidats esteu. □